

ГЛАВА XVII

Стариятъ художникъ стоеше предъ статива, на който бѣ поставена новата му картина, която даваше изгледа на утрешния день. Той я гледаше съ вълнение и говореше :

— Утрешниятъ день е златна нива. Въ далечината се задаватъ жътваритѣ съ сребърни сърпове. Гължби се мжчатъ да цѣлунатъ синьото на небето. Утрешния день, когато на него сме спрѣли всичкитѣ си надежди, може да бжде само день на плодородие, на най-топли багри, на излитане до небеса.

На дивана лежеше изопнатъ Младеновъ, той погледна съ усмивка къмъ стария и проточи :

— Да, и на излитане до небесата, та като се падне отъ тамъ, да се свърши и тая стара комедия.

Сложи главата си на възглавницата, като положи ржцетѣ си. Помжлча нѣколко мига и изведнажъ скочи. Започна да се разхожда изъ стаята, като се мжчеше да се изправи. Опжваше ржцетѣ си сякашъ коститѣ му бѣха счупени. Спрѣ предъ стария и продължи :

— Омръзна ми, чувашъ ли, омръзна ми. Въ